Dziennik Urzędowy

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA | Nr 2 | 15 marca 1949 r.

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 2 marca 1949 r.

o wprowadzeniu kart statystycznych, dotyczących prawomocnych wyroków, orzekających rozwód.

W porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym zarządzam, co następuje:

§ 1. Sądy sporządzają karty statystyczne w sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem, orzekającym rozwód, według załączonego wzoru i w sposób przewidziany w instrukcji.

§ 2. W sprawach, które nie były merytorycznie rozpoznawane przez sądy wyższej instancji, karty statystyczne sporządzają sądy okręgowe.

W sprawach o rozwód, rozpoznawanych merytorycznie przez sądy wyższej instancji, karty statystyczne sporządzają sądy apelacyjne.

§ 3. Sądy apelacyjne przesyłają sporządzone przez nie, w przypadkach, przewidzianych w § 2 niniejszego zarządzenia, karty statystyczne do właściwych sądów okręgowych w ciągu 15 dni od dnia, w którym wyrok sądu apelacyjnego stał się prawomocny, bądź od dnia otrzymania przez sąd apelacyjny akt sprawy z Sądu Najwyższego, jeżeli sprawa nie została odesłana sądowi apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

§ 4. Sądy okręgowe przesyłają karty statystyczne co kwartał do Głównego Urzędu Statystycznego najpóźniej w ciągu 15 dni od ostatniego dnia kwartału sprawozdawczego. Przesyłane karty statystyczne obejmować powinny zarówno wszystkie karty, nadesłane w okresie sprawozdawczym przez sądy apelacyjne, jak i karty statystyczne, sporządzone przez sądy okręgowe. Karty statystyczne, sporządzone przez sądy okręgowe, obejmować powinny wszystkie wyroki, orzekające rozwód, które uprawomocniły się w okresie sprawozdawczym.

§ 5. W celu umożliwienia należytego wypełniania kart statystycznych, powinny być w czasie postępowania sądowego uzyskiwane od stron potrzebne w tym celu informacje. W zakresie informacji, przekraczających dane, przewidziane w art. 137, 206 i 457[6] kpc oraz w art. 27 prawa małżeńskiego, sąd może ograniczyć się do wyjaśnień, udzielonych przez strony.

§ 6. Główny Urząd Statystyczny dostarcza sądom apelacyjnym i sądom okręgowym niezbędnej ilości kart statystycznych i instrukcji w sprawie ich wypełniania.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

w z. Ministra Sprawiedliwości:
Zenon Kliszko
Podsekretarz Stanu

INSTRUKCJA

w sprawie właściwego wypełniania kart statystycznych, dotyczących prawomocnych wyroków, orzekających rozwód.

§ 1. Karta statystyczna winna być wypełniana zarówno w sądach apelacyjnych jak i okręgowych (§ 2 zarządzenia o wprowadzeniu kart statystycznych, dotyczących prawomocnych wyroków, orzekających rozwód) przez sędziego-sprawozdawcę.

§ 2. Karta statystyczna powinna być wypełniona czytelnie i w całości, tj. żadna pozycja nie może pozostać bez wypełnienia. W przypadkach, gdy wypełnienie polega na skreśleniu nieodpowiednich wyrazów, należy to wykonać dokładnie, aby nie ulegało wątpliwości, które określenie pozostaje w mocy.

§ 3. W przypadkach, gdy rozprawa odbyła się przed ogłoszeniem zarządzenia o wprowadzeniu kart statystycznych, dotyczących prawomocnych wyroków orzekających rozwód, z akt sprawy zaś nie można odpowiedzieć na dane pytanie, bądź nie można było uzyskać którejś informacji w czasie trwania postępowania sądowego — należy w odpowiedniej pozycji wpisać „brak danych".

§ 4. W poz. 6 (przyczyny rozwodu) należy dokładnie wymienić odpowiednie artykuły i punkty prawa małżeńskiego (bądź przepisów wprowadzających to prawo) oraz niezależnie od tego podać przyczyny słownie.

§ 5. Pytania pozycji 7, 8, 10, 12, 13, 14 i 15 dotyczą stanu rzeczy w momencie wniesienia powództwa.

§ 6. Przy wypełnianiu poz. 12 i 14, dotyczących źródeł utrzymania stron, należy osoby, pomagające w gospodarstwie domowym krewnych, a nie w ich zawodzie, traktować jako będące „na utrzymaniu krewnych".

§ 7. Przy wypełnianiu poz. 13 i 15, dotyczących grup społeczno-zawodowych stron, należy osoby, będące na utrzymaniu krewnych bądź małżonka oraz pomagające w zawodzie krewnym lub małżonkowi, zaliczać do grup społeczno-zawodowych, do których należą ci krewni albo małżonek.

Podział grup społeczno-zawodowych wg odpowiednich liter, które w odnośnych przypadkach należy przekreślać na krzyż jest następujący:

Najemni pracownicy fizyczni w rolnictwie	A
Najemni pracownicy fizyczni poza rolnictwem	B
Najemni pracownicy umysłowi	C
Właściciele lub dzierżawcy gospodarstw rolnych	D
Właściciele lub dzierżawcy zakładów przemysłowych, rzemieślniczych, handlowych i innych pozarolniczych: nie zatrudniający obcych sił najemnych	E_1
zatrudniający obce siły najemne	E_2
Wolne zawody	F
Pracujący na własny rachunek (samodzielni) bez określonego miejsca pracy	G
Kapitaliści	H
Emeryci i osoby utrzymywane przez instytucje opieki społecznej	I
Osoby zdeklasowane i wykolejone	K

Jeżeli z powodów, wymienionych w § 3 nin. instrukcji, nie można dokonać zaliczenia do jednej z grup społeczno-zawodowych, należy w odpowiedniej pozycji (13 lub 15) wpisać w całości to określenie, jakie podają akta sprawy.

Przy zaliczeniu do poszczególnych grup należy kierować się poniższymi wyjaśnieniami:

Grupa A. Do pracowników fizycznych najemnych w rolnictwie należy prócz robotników rolnych zaliczać wszystkich najemnych pracowników fizycznych zatrudnionych w gospodarstwach rolnych jako rzemieślnicy, traktorzyści, szoferzy, bądź inni specjaliści.

Grupa B. Do tej grupy należą wszyscy pracownicy fizyczni (robotnicy) zatrudnieni poza gospodarką rolną, a więc: w górnictwie, przemyśle, rzemiośle (czeladnicy, terminatorzy, uczniowie), w handlu (subiekci, ekspedienci, kelnerzy, itd), w komunikacji i łączności (konduktorzy, szoferzy, listonosze itd.), woźni, gońcy, fryzjerzy, dozorcy domowi, służba domowa itd), szeregowi Wojska Polskiego i wszystkich rodzajów służby bezpieczeństwa publicznego oraz chałupnicy (osoby pracujące w domu lecz nie bezpośrednio na wolny rynek a na zamówienie nakładcy z jego materiału).

Grupa C. Do tej grupy wchodzą: kierownicy przedsiębiorstw, instytucji itd., personel inżynieryjny, techniczny, nadzorczy (majstrowie, sztygarzy, brygadziści, dziesiętnicy itd), pracownicy umysłowi administracyjni, gospodarczy, biurowi, pracownicy umysłowi oświaty, kultury, służby zdrowia, oficerowie i podoficerowie Wojska Polskiego i wszystkich rodzajów służby bezpieczeństwa publicznego.

Grupa D. Wchodzą tu osoby, prowadzące na rachunek własny indywidualne gospodarstwa rolne własne lub dzierżawione. Należy tu również wliczać współwłaścicieli i współdzierżawców. Dla każdej z wymienionych osób należy w pyt. 13 i 15 podać ogólną powierzchnię całego gospodarstwa rolnego w hektarach.

Grupy E_1 i E_2. Wchodzą tu osoby, prowadzące na rachunek własny wymienionego rodzaju pozarolniczych zakładów, stanowiących ich własność lub dzierżawionych. Należy wliczać tu również współwłaścicieli, wspólników, współdzierżawców.
O ile osoby te nie zatrudniają obcych sił najemnych, należy zaliczyć je do grupy E_1, jeżeli zatrudniają — zaliczyć do grupy E_2.

Grupa F. Pracujący na rachunek własny (wolnopraktykujący): lekarze, dentyści, weterynarze, akuszerki, felczerzy itd. architekci, geometrzy, adwokaci, artyści plastycy itd.

Grupa G. Osoby uprawiające na własny rachunek (samodzielne) wędrowne (domokrężne) zawody, jak: szklarze, bednarze, szlifierze, druciarze itd., handel wędrowny (obnośny), posłańcy, tragarze itd. Właściciele taksówek, dorożek i innych środków lokomocji winni być wliczeni do grupy E_1 lub E_2.

Grupa H. Osoby utrzymujące się z posiadanego kapitału, dochodowych nieruchomości itd.

Grupa I. Emeryci, renciści, dożywotnicy w rolnictwie, osoby utrzymujące się z zasiłków opieki społecznej bądź przebywające w zakładach tej opieki.

Grupa K. Żebracy, włóczęgi, prostytutki itp.

§ 8. Przesyłane przez sądy okręgowe do Głównego Urzędu Statystycznego karty statystyczne powinny być ponumerowane przy zastosowaniu numeracji ciągłej w skali rocznej oraz ułożone według kolejnych numerów, a w piśmie, do którego będą one załączone, należy podać liczbę oraz numery przesyłanych kart.

Okrąg Sądu Apelacyjnego w ....

Sąd Okręgowy w ....

Wzór R

Nr kolejny karty w r. 19............

.... kwartał 19............

KARTA STATYSTYCZNA

dotycząca prawomocnych wyroków orzekających rozwód

1. Sygnatura akt sądu sporządzającego kartę		* Tej rubryki nie wypełniać
2. Data wniesienia powództwa	dzień mies. rok 19........	
3. Data wydania prawomocnego wyroku orzekającego rozwód	dzień mies. rok 19........	
4. Rozwód orzeczono na wniosek	męża, żony, zgodny wniosek obu stron[1])	
5. Rozwód orzeczono z winy	męża, żony, obu stron, bez oznaczenia winy strony[1])	
6. Przyczyny rozwodu		
7. Miejsce zamieszkania męża	miasto [1]) .... (nazwa) gm. wiejska powiat .... (nazwa)	
8. Miejsce zamieszkania żony	miasto [1]) .... (nazwa) gm. wiejska powiat .... (nazwa)	
9. Data urodzenia	męża: dzień mies. rok żony: dzień mies. rok	
10. Czy małżonkowie zamieszkują razem, czy oddzielnie?	razem, oddzielnie[1])	
11. Jeżeli zamieszkują oddzielnie to od kiedy?	dzień mies. rok 19........	
12. Czy mąż	posiada własne źródło utrzymania, jest na utrzymaniu żony, jest na utrzymaniu krewnych, pomaga w zawodzie krewnym[1])	
13. Grupa społeczno-zawodowa **męża**	A | B | C | D | (...ha) | [2]) E1 | E2 | F | G H | I | K	
14. Czy żona	posiada własne źródło utrzymania, jest na utrzymaniu męża, jest na utrzymaniu krewnych, pomaga w zawodzie krewnym[1])	
15. Grupa społeczno-zawodowa **żony**	A | B | C | D | (...ha) | [2]) E1 | E2 | F | G H | I | K	
16. Data zawarcia małżeństwa	dzień mies. rok 19	
17. Liczba dzieci żyjących, zrodzonych z tego małżeństwa	razem .... w tym w wieku:[3]) a) poniżej 7 lat ukończ. .... b) 7 — 17 lat ukończ.	

1) Niepotrzebne skreślić. 2) Przekreślić na krzyż kratkę z właściwą literą:

3) W grupie wieku „7 — 17 lat ukończ." należy wykazywać nieletnich w wieku do ukończ. 7 roku życia do chwili ukończenia 18 lat.

.... dn. .... 19........ r.

(Pieczęć) **(Sędzia)**

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 12 marca 1949 r.

w sprawie stawiania wniosków o umarzanie prywatno-prawnych wierzytelności państwowych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzaniu prywatno-prawnych wierzytelności państwowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 228) i w związku z zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1949 r. (Monitor Polski Nr A-4, poz. 40) zarządzam, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych, Prezesa Najwyższego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, Prezesów Okręgowych Sądów Ubezpieczeń Społecznych oraz Dyrektorów Zakładów Poprawczych do stawiania właściwym izbom skarbowym wniosków o umarzanie prywatno-prawnych wierzytelności państwowych w przypadkach, w których decyzję o umorzeniu na podstawie § 2 ust. 1 cytowanego zarządzenia Ministra Skarbu wydają Izby Skarbowe.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w z. Ministra Sprawiedliwości:

Zenon Kliszko
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr 4/49/NS

w sprawie ujednolicenia trybu odbierania przysięgi i zapewnienia.

Do Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych, Przewodniczących Wydziałów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych oraz Kierowników Sądów Grodzkich.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Sprawiedliwości, że niektórzy sędziowie w postępowaniu sądowym nie respektują oświadczeń świadków co do niewyznawania przez nich żadnej religii.

Stanowisko to jest z gruntu błędne i wynika z wadliwej interpretacji obowiązujących przepisów prawnych.

W myśl art. 108 i 112 kpk sąd odbiera na rozprawie głównej od świadka przysięgę lub zapewnienie, chyba że strony zwolnią świadka od przysięgi lub zapewnienia, a sąd nie uważa jej za potrzebną.

Zasada ta stosuje się również w postępowaniu cywilnym z tym, że zgoda stron co do zwolnienia świadka od obowiązku złożenia przysięgi lub zapewnienia jest dla sądu wiążąca (art. 293 § 1 i 294 § 1 kpc).

Treść i forma zaprzysiężenia oraz zapewnienia w nowych warunkach ustrojowych musiały nabrać właściwego znaczenia. Państwo demokracji ludowej, stojąc na gruncie wolności sumienia każdego obywatela, nie uznaje różnicy pomiędzy bezwyznaniowym a wyznającym określoną religię. Nie można przeto oceniać faktu, czy ktoś jest bezwyznaniowym lub wyznawcą jakiejś religii w sposób formalny, mechaniczny na podstawie metryki urodzenia, której spisanie do niedawna połączone było z aktem obrzędu religijnego. „Wyznanie", o którym wspomina art. 111 kpk i art. 292 kpc, określa sfera świadomości każdego obywatela, która może między innymi być wyrażona w odpowiedzi na pytanie sędziego, czy świadek wyznaje jakąś religię, czy też jest bezwyznaniowym.

Oświadczenie to, jako wyraz świadomości obywatela w zakresie jego **realnego** stosunku do wyznania, wiąże sąd przy obieraniu w postępowaniu formy zapewnienia lub przysięgi dla świadków, stron lub biegłych.

W płaszczyźnie tak pojętego znaczenia potwierdzenia świadectwa prawdy przez przysięgę lub zapewnienie przepis § 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie formy zapewnienia w postępowaniu karnym przez świadków, biegłych, tłumaczów zgodnego z prawem spełnienia ich obowiązku (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 383), który w myśl art. 293 kpc odnosi się również do postępowania cywilnego, winien mieć zastosowanie w przypadku, gdy osoba oświadczy w sądzie, iż nie wyznaje żadnej religii.

Jak wyżej wykazano, zasada ta wynika z właściwej interpretacji przepisów kodeksu postępowania karnego i kodeksu postępowania cywilnego oraz pozostaje w zgodności z konstytucyjną zasadą wolności sumienia.

Czuwanie nad należytym i ścisłym przestrzeganiem wyżej wyłuszczonych zasad zlecam Kierownikom Sądów.

Warszawa, dnia 22 lutego 1949 r.

w z. Ministra Sprawiedliwości:

Zenon Kliszko
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr 5/49/NS

w sprawie szybkości postępowania sądowego.

Do Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych,
Przewodniczących Wydziałów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych,
Przewodniczących Wydziałów Zamiejscowych Sądów Okręgowych,
Kierowników Sądów Grodzkich i
Kierowników Oddziałów Sądów Grodzkich.

Ministerstwo Sprawiedliwości zażądało pismem okólnym Nr N. S. 2182/48/I z dnia 9.XI 1948 r. z szeregu sądów grodzkich i okręgowych danych, obrazujących szybkość postępowania w sprawach cywilnych i karnych od chwili zakończenia rozprawy.

Na podstawie nadesłanych sprawozdań możliwe było ustalenie przeciętnego upływu czasu od daty ostatniej rozprawy:

1) do ogłoszenia sentencji,
2) od ogłoszenia sentencji do oddania akt sędziemu dla uzasadnienia wyroku,
3) od oddania akt sędziemu do ich zwrotu, a wreszcie
4) od zwrotu akt przez sędziego do przedstawienia akt instancji odwoławczej.

Badania wykazały rażące nieprzestrzeganie w wielu przypadkach przepisów art. 350 kpc, 378 kpk i § 53 reg. og. Nie lepiej przedstawia się sprawa terminowego przesyłania akt wyższej instancji, upływ zaś czasu między ogłoszeniem sentencji wyroku i doręczeniem akt sędziemu dla uzasadnienia wskazuje na opieszałość protokólantów i pracowników sekretariatu. Podkreślić wreszcie trzeba, że w niektórych sądach nie została jeszcze dotąd zaniechana niedopuszczalna praktyka odraczania ogłoszenia sentencyj wyroków w sprawach cywilnych mimo braku przesłanek z art. 349 § 2 kpc. Praktyka ta, przynosząca wątpliwe ułatwienia w pracy sędziów, a niewątpliwe utrudnienia dla stron, powoduje m.in. marnotrawienie przez szerokie rzesze ludności drogocennego czasu, którego należyte zużytkowanie stanowi, szczególnie w okresie odbudowy kraju, poważną wartość społeczną.

Wszystkie omawiane wyżej uchybienia opóźniają ostateczne załatwienie spraw, w których i tok postępowania do chwili zamknięcia przewodu wywołuje również z reguły wiele zastrzeżeń — wymagają więc baczniejszej uwagi kierowników sądów, jak i osób powołanych do nadzoru, oraz żywej, natychmiastowej ich ingerencji.

Ministerstwo Sprawiedliwości przeprowadziło wspomnianą akcję jednorazowo, chcąc się przekonać o stanie na tym odcinku pracy sądów — dalsze zaś jej kontynuowanie należy do wszystkich osób powołanych do nadzoru (art. 70 u.s.p.).

Proszę Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych, Przewodniczących Wydziałów Sądów Apelacyjnych, Prezesów Sądów Okręgowych, Przewodniczących Wydziałów Zamiejscowych Sądu Okręgowego, Przewodniczących Wydziałów Sądów Okręgowych, Kierowników Sądów Grodzkich i Kierowników Oddziałów Sądów Grodzkich o zorganizowanie w tym kierunku realnego nadzoru a postawienie zagadnienia szybkości postępowania sądowego na właściwym poziomie uważać będę za istotne kryterium oceny działalności wszystkich osób powołanych do nadzoru służbowego.

Zechcą Obywatele Prezesi Sądów Apelacyjnych nadesłać do Nadzoru Sądowego Ministerstwa Sprawiedliwości w terminie do dnia 1 maja 1949 r. łączne sprawozdania ilustrujące całokształt działalności nadzorczej i jej wyniki na tym odcinku kontroli, a w szczególności w jaki sposób i w jakim stopniu badane przez Nich jest zagadnienie szybkości postępowania sądowego niezależnie od wizytacji, lustracji i związanego z tym przeglądania akt. Sprawozdania winny zawierać dane o dotychczasowych zarządzeniach.

Warszawa, dnia 24 lutego 1949 r.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

OKÓLNIK Nr 6/49/NS

w sprawie zawiadamiania Prokuratorii Generalnej R. P. o wszczęciu postępowania o odebranie, zawieszenie i przywrócenie władzy rodzicielskiej i o terminie posiedzenia sądowego.

Do Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Kierowników Sądów Grodzkich.

Sądy Grodzkie jako władza opiekuńcza rozpoznają sprawy o odebranie, zawieszenie i przywrócenie władzy rodzicielskiej (art. 41 i nast. prawa rodzinnego). Sprawy te mają doniosłe znaczenie społeczne i udział w nich Prokuratorii Generalnej R. P. w obronie interesu publicznego uznać należy za niezmiernie wskazany.

Celem ułatwienia Prokuratorii Generalnej R. P. wzięcia ewentualnego udziału w pomienionych wyżej sprawach, Sądy Grodzkie jako władza opiekuńcza winny w każdej takiej sprawie o odebranie, zawieszenie i przywrócenie władzy rodzicielskiej zawiadamiać właściwy miejscowo Oddział Prokuratorii Generalnej R. P. o wszczęciu postępowania i terminie posiedzenia sądowego.

W tym tylko przeto sensie Ministerstwo Sprawiedliwości, na wniosek Prokuratorii Generalnej R. P. postanowiło odstąpić od zasady niezawiadamiania Prokuratorii Generalnej R. P. w sprawach niespornych, którą to zasadę podkreślał okólnik Ministerstwa Sprawiedliwości Nr 7 z dnia 20.III 1947 r. (Dz. Urz. Min. Spraw. Nr 7/47).

Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca jednak uwagę, że przez zawiadamianie Prokuratoria Generalna R. P. nie staje się uczestnikiem postępowania, jeżeli zatem Prokuratoria Generalna R. P. nie weźmie udziału w sprawie, zawiadamianie jej o następnych terminach i doręczanie odpisów postanowień z uzasadnieniem jest zbędne.

Warszawa, dnia 26 lutego 1949 r.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

OKÓLNIK Nr 7/49/GS

w sprawie dystrybucji znaczków sądowych w lokalach sądowych.

Do Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych.

W związku z postanowieniem § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1947 r. w sprawie uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 29) niniejszym upoważniam Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych do udzielania zezwoleń na prowadzenie sprzedaży znaczków sądowych i skarbowych w lokalach sądowych na następujących zasadach:

Zezwolenie na prowadzenie sprzedaży może być udzielane wyłącznie Zarządom Okręgowym Związku Za-

wodowego Pracowników Sądowych i Prokuratorskich R. P.

Gdyby jednak chodziło o sprzedaż znaczków w lokalach oddziałów Ksiąg Wieczystych i jeśliby sprzedaż znaczków w tych lokalach miała być dokonywana przez Koło Pracowników Kancelarii Notarialnych, wówczas zezwolenie może być udzielone Związkowi Zawodowemu Pracowników Handlowych i Biurowych.

Nieodzownym warunkiem do udzielenia zezwolenia jest posiadanie przez odnośny Związek uprawnienia do sprzedaży znaczków skarbowych.

Zezwolenie może być udzielone tylko wówczas, o ile w danym sądzie istnieją odpowiednie warunki pomieszczeniowe i jeżeli sprzedaż nie wywoła zakłócenia porządku w gmachu sądowym.

W zezwoleniu należy zastrzec, że dystrybutor ponosi wyłączną odpowiedzialność i ryzyko z powodu sprzedaży znaczków w lokalu sądowym i że udzielone zezwolenie może być przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w każdej chwili cofnięte.

Równocześnie u c h y l a m okólnik w sprawie sprzedaży znaczków sądowych przez dystrybutorów w lokalach sądowych Nr 1765/II.GS/35 (Dz. Urz. Min. Spraw. Nr 14 z 1935 r.).

Warszawa, dnia 28 lutego 1949 r.

w z. Ministra Sprawiedliwości:

Zenon Kliszko
Podsekretarz Stanu

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedl. w Warszawie, ul. 6-go Sierpnia 6.

2.000 139 B-72.933

Cena 20 zł.